

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 16248/15
10.05.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АД “А.А.” ..., улица ..., кога заступа Рајко М. Вукићевић, адвокат из Ваљева, Поп Лукина 8, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Ниш, ради поништаја решења број: 500-47-04-00413/2015-15001 од 16.10.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.05.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ДЕЛИМИЧНО УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** став 2. и 3. диспозитива решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Ниш, број 500-47-04-00413/2015-15001 од 16.10.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање, а у осталом делу тужба **СЕ ОДБИЈА**.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за пореско правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Ниш, да тужиоцу АД “А.А.” ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива поништава се део решења Министарства финансија РС – Пореске управе- Филијале Зајечар, број 47-00058/2011-0116-053 (број предмета 602119124) од 31.08.2015. године, у ставу 1. и то: тач. 1. и 5. и део тач. 12. који се односе на те обавезе и предмет, у овом делу, враћа првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање; ставом 2. диспозитива одбија се, као

неоснована, жалба тужиоца изјављена против осталог дела решења Министарства финансија РС – Пореске управе- Филијале Зајечар, број 47-00058/2011-0116-053 (број предмета 602119124) од 31.08.2015. године; ставом 3. диспозитива оспореног решења одбија се, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за састав жалбе. Ожалбеним решењем број 47-00058/2011-0116-053 од 31.08.2015. године, ставом првим диспозитива тужиоцу, као пореском обвезнику, у поступку теренске контроле у циљу отклањања неправилности: тач. 1. утврђује се непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 161770.00 динара за период од 01.07.2009. до 31.07.2009. године; тач. 2. утврђује се непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 276539.00 динара за период од 01.08.2009. до 31.08.2009. године; тач. 3. утврђује се непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 145260.00 динара за период од 01.09.2009. до 30.09.2009. године; тач. 4. утврђује се непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 180000.00 динара за период од 01.11.2009. до 30.11.2009. године; тач. 5. утврђује се непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 3315,00 динара за период од 01.11.2010. до 30.11.2010. године; тач. 6. утврђује се непријављена обавеза пореза на зараде у износу од 16878.70 динара; тач. 7. утврђује се непријављена обавеза ПИО запослених на терет запослених код правних лица у износу од 15472.00 динара; тач. 8. утврђује се непријављена обавеза доприноса за здравствено осигурање запослених на терет запослених у износу од 8650.34 динара; тач. 9. утврђује се непријављена обавеза доприноса за осигурање за случај незапослености на терет запослених у износу од 1054.92 динара; тач. 10. утврђује се непријављена обавеза ПИО запослених на терет послодавца правног лица које се не финансира из буџета и фондова обавезаног социјалног осигурања у износу од 15472.16 динара; тач. 11. утврђује се непријављена обавеза доприноса за здравствено на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања у износу од 8650.34 динара; тач. 12. утврђује се непријављена обавеза доприноса за незапосленост на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања у износу од 1054.92 динара, за утврђене непријављене обавезе пореза и доприноса налаже се уплата на означене рачуне јавних прихода са позивом на означени број; тач. 14. порески обвезник се обавезује да утврђене обавезе у тачкама 1-12. диспозитива решења евидентира у својим пословним књигама и другим прописаним евиденцијама. Према ставу другом диспозитива оспореног решења, рок за извршење решења је 15 дана од дана пријема решења, а према ставу 3. диспозитива истог решења, жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 25.11.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа од 16.10.2015. године, због погрешно, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и због неправилне примене закона. Наводима тужбе указује да је у овом поступку утврђивања пореских обавеза раније донета пресуда Управног суда У. 1474/13 од 28.05.2015. године, у којој је суд изнео став да уговорене одредбе по предметним уговорима о суфинансирању пројекта са Министарством културе, Б.Б. и В.В., којима се тужилац обавезао да значи да је донатор подржао реализацију конкретног пројекта, не опредељује суштину конкретних пословних односа тужиоца и донатора у смислу да исти представљају промет добара и пружање услуга у оквиру обављања делатности тужиоца који би били опорезиви по основу ПДВ-а. Указује да није спорно да је по основу уговора о суфинансирању са Министарством културе од 21.10.2009. и 12.08.2009. године примио новац у износу од 1.807.000,00 динара, као и износ од 1.536.325,00 динара по основу уговора о

финансирању дела програмског пројекта закљученог са В.В. од 22.07.2009. године, али да му по основу предметних уговора нису пренета новчана средства у циљу испуњења плаћања промета добара и услуга, већ као учешће средстава у суфинансирању програмског пројекта. Сматра да одредбе у уговорима којимасе обавезује да наведе да је финансијер подржаво реализацију конкретног пројекта, представљају обезбеђење транспарентности одређених подстицаја Министарства културе и других невладиних организација, а не противуслуге које се могу свести на однос чинидбе и противчинидбе, па самим тим нису остварени основни услови из члана 3. Закона о ПДВ у смислу децидног одређивања предмета опорезивања ПДВ-ом. Сматра да је тумачење ових одредаба уговора спонзорским у смислу чл. члана 88. и 94. Закона о оглашавању, погрешно и тенденциозно тумачење одредаба уговора на штету тужиоца. Поред тога, сматра да је код чињенице да је добијени новац искористио за производњу програмских пројеката који спадају у услуге јавног радиодифузног сервиса које нису комерцијалног карактера, као произвођач и емитер истих ослобођен ПДВ по основу члана 25. тачка 17. Закона о ПДВ. Тужилац посебно у тужби оспорава законитост одлуке туженог органа у делу који се односи на захтев тужиоца за накнаду трошкова по основу заступања од стране адвоката за састав тужбе, као и разлога датих у образложењу оспореног решења за такву одлуку. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење те обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове поступка које опредељује према трошковнику за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је након оцене навода истакнутих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана у делу којим се законитост решења туженог органа од 16.10.2015. године оспорава у делу под ставом 2. и 3. диспозитива тог решења, док тужба није основана у осталом делу, којим се оспорава став 1. диспозитива оспореног решења.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, произлази да је првостепени орган поступајући у извршењу решења другостепеног органа број 500-47-04-00413/2015-I5001 од 17.07.2015. године у поновном поступку, поступајући по налозима другостепеног органа и имајући у виду наводе из жалбе пореског обвезника као и образложења пресуде Управног суда број 23 У. 1474/13 од 28.05.2015. године, те достављеног извештаја тужиоца по захтеву првостепеног пореског органа за давање информација број 47-00058/2011-0116-029 од 23.07.2015. године, оценио да је у поменутих уговорима јасно дефинисана обавеза тужиоца као примаоца средстава да кроз сваки објављени програмски садржај јасно и недвосмислено обавести јавност о имену суфинансијера, те да имајући у виду одредбе члана 94. и 88. Закона о оглашавању, из утврђених уговорних обавеза између тужиоца и суфинансијера произлази да је тужилац уговором о суфинансирању преузео и обавезу оглашавања имена суфинансијера односно да је извршио противчинидбу, па закључује да је самим тим и био у обавези да обрачуна ПДВ по стопи од 18% у смислу члана 3., члана 5. став

1., члана 16. став 1., члана 17. став 1. и члана 23. став 1. Закона о порезу на додату вредност, као и да тужилац није ослобођен плаћања обавезе пореза на додату вредност на основу члана 25. тачка 17. Закона о ПДВ, јер је Законом о радиодифузији (“Службени гласник РС” број 42/02...41/09) чланом 43. став 2. тачка 1. и чланом 44. и 76. прописано да су носиоци јавног радиодифузног сервиса у Републици Србији републичке и покрајинске радиодифузне установе, али да за локалне радиотелевизијске станице такво ослобођење од ПДВ-а није прописано. Даље, према образложењу ожалбеног решења, првостепени порески орган је оценио да се део Споразума о сарадњи између Б.Б. и РТЗ Зајечар од 16.06.2009. године, односио на обуку новинара који је организовао и плаћао Б.Б. о свом трошку, а други део на тромесечну едукацију и рад службом маркетинга за који је тадашњи РТЗ добила помоћ у виду финансијских средстава, те да је пројекат вођен под надзором овлашћеног представника Б.Б. као непрофитабилне корпорације која послује по законима државе Њу Џерси, па је код наведеног и одредаба чл. 10. ст. 1. тач. 2. и 3. Закона о порезу на додату вредност, закључио да је тужилац у пореском периоду примио услуге које је извршило правно лице из иностранства на тај начин што је вршило обуку новинара и едукацију запослених а које нема пореског пуномоћника, па да је тужилац, као порески обвезник, био у обавези да обрачуна ПДВ на вредност извршене услуге од стране лица из иностранства за период од 01.07. до 31.07.2009. године и 01.11. до 30.11.2010. године у означеним износима по стопи од 18%. Такође, из списка произлази да је о утврђеном чињеничном стању првостепени порески орган сачинио записник о теренској контроли у другом поновном поступку број 47-00058/2011-0116-052 од 03.08.2015. године као и записник о учешћу странке у поступку број 47-00058/2011-0116-005 од 03.08.2015. године, који су предочени пореском обвезнику и на које се изјаснио у жалби од 24.08.2015. године. Ценећи изјашњење пореског обвезника на записник о теренској контроли, првостепени порески орган је нашао да не постоји законски основ за другачије решење ове управне ствари, јер је тужилац за примљена средства преузео обавезу да учини противуслугу даваоцу средстава односно да јавно огласи назив даваоца средстава што и не оспорава у својим изјашњењима, да је своју преузету обавезу и реализовао односно извршио противуслугу даваоцу средстава, а како су услуге оглашавања опорезиве услуге то је порески обвезник био у обавези да обрачуна и плати ПДВ сходно наведеним законским прописима те у износима означеним у диспозитиву ожалбеног решења.

Решавајући у поступку по жалби против наведеног ожалбеног решења, тужени орган је оспореним решењем, ставом 1. диспозитива поништио део решења Министарства финансија РС – Пореске управе- Филијале Зајечар, број 47-00058/2011-0116-053 (број предмета 602119124) од 31.08.2015. године, у ставу 1. и то: тач. 1. и 5. и део тач. 12. који се односе на те обавезе и предмет, у овом делу, вратио првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање; ставом 2. диспозитива одбио је, као неосновану, жалбу тужиоца изјављена против осталог дела решења Министарства финансија РС – Пореске управе- Филијале Зајечар, број 47-00058/2011-0116-053 (број предмета 602119124) од 31.08.2015. године; а ставом 3. диспозитива оспореног решења одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за састав жалбе.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужба није основана у делу којим се тражи поништај одлуке из става 1. диспозитива оспореног решења, којим је тужени поништио ожалбено решење у ставу 1. и то тачкама

1. и 5. и део тачке 12. који се односе на те обавезе, а предмет у овом делу вратио првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Ово јер је и по оцени суда, правилно закључивање туженог да је првостепени орган на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешно применио материјално право када је извршио обрачун пореза на додату вредност на износ средстава које је тужилац примио од Б.Б., а имајући у виду одредбе Споразума са Б.Б. закљученог 16.06.2009. године, који се налази у достављеним списима. Према налажењу суда, тужени је правилно оценио да та средства нису примљена у вези услуге која је пружена од стране лица из иностранства, с обзиром да пружалац услуге не може плаћати услуге које он пружа, при чему није утврђено да ли је од стране тужиоца пружена опорезива услуга по основу примљених средстава (нпр. да ли су од стране тужиоца стављени на располагање његови радници уплатиоцу средстава уз чију помоћ је уплатилац пружао одговарајуће услуге) имајући у виду да је чланом 5. предметног споразума одређено да ће А.А. ставити на располагање Б.Б. програму за подршку медијима у Србији целокупно руководство и све запослене и да ли је од стране Б.Б. програма за подршку медијима у Србији пружена одређена услуга тужиоцу опорезива порезом на додату вредност, имајући у виду да је нпр. чланом 4. Споразума одређено да ће се стране у споразуму договорити о детаљном плану развоја у року од 60 дана од дана потписивања овог споразума и да ће се њиме детаљно утврдити природа техничке помоћи Б.Б. А.А., која ће имати облик техничке помоћи, консултације и обуке и у којој вредности, при чему се та вредност не може везивати за износ уплаћених средстава тужиоцу из напред наведених разлога, а у ком случају би тужилац као прималац услуге био порески обвезник сходно одредбама члана 10. став 1. тачка 3. Закона о порезу на додату вредност. Полазећи од изнетог Управни суд налази да је одлука из става 1. диспозитива оспореног решења, правилна и на закону заснована, да је тужени у образложењу оспореног решења за ову одлуку дао довољне и јасне разлоге због којих је правилно оценио да у првостепеном пореском поступку није потпуно утврђено чињенично стање и са којих разлога је погрешно примењено материјално право, као и јасне налоге за поступање у поновном поступку и отклањање уочене незаконитости ради доношења правилне и на закону засноване одлуке. При томе је суд, у оцени законитости овог дела оспореног решења имао у виду и да је предмет у овом делу утврђивања пореске обавезе враћен првостепеном органу на поновни поступак у коме тужилац има право и могућност да учествује и да предузима правне радње и користи прописана правна средства у заштити својих права и правних интереса.

Такође, по оцени суда, тужени је правилно оценио да су неосновани жалбени наводи којима се указује да је тужилац добијени новац искористио за производњу програмских пројеката који спадају у услуге јавног радиодифузног сервиса које нису комерцијалног карактера, те да је као произвођач и емитер истих ослобођен ПДВ по основу члана 25. тачка 17. Закона о ПДВ. Ово јер је одредбом члана 25. тачка 17. Закона о ПДВ прописано да се ПДВ не плаћа за промет услуга јавног радиодифузног сервиса, осим услуга комерцијалног карактера, а према одредбама члана 43. став 2. тачка 1. и чл. 44. и 76. Законом о радиодифузији ("Службени гласник РС" број 42/02...41/09) носиоци јавног радиодифузног сервиса у Републици Србији су републичке и покрајинске радиодифузне установе, па је правилно закључивање туженог да тужилац, као локална радиотелевизијска станица, није носилац јавног радиодифузног сервиса који је за промет некомерцијалних услуга, према наведеној одредби Закона о порезу на додату вредност, ослобођен од плаћања ПДВ-а.

Међутим, оцењујући законитост оспореног решења у делу којим се тражи поништај одлуке из става другог диспозитива тог решења, којим је жалба тужиоца одбијена против ожалбеног решења у односу на пореске обавезе утврђене по основу новчаних средстава које је тужиоцу уплатило Министарство културе и В.В., по основу Уговора о суфинсирању и финансирању конкретних пројеката, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је повређен закон на његову штету. Наиме, према разлозима из образложења оспореног решења тужени је одлучио као у ставу другом диспозитива, јер је и по оцени туженог по уговорима закљученим између тужиоца и Министарства културе Републике Србије и В.В., тужилац примио новчана средства за реализацију конкретних програма и пројеката у оквиру обављања делатности и за добијена средства извршио противчинидбу, тако што су програмски пројекти произведени и емитовани под ауторским именом тужиоца уз објављивање при емитовању саопштења да су уговарачи учествовали у суфинансирању програмских пројеката, на основу чега тужени закључује да је порески обвезник испунио све обавезе преузете уговорима па да је стога правилно првостепени орган утврдио да је у обавези да изда рачун у смислу члана 42. Закона о порезу на додату вредност и да обрачуна ПДВ по стопи од 18% сагласно члану 3., члану 5. став 1., члану 16. став 1., члану 17. став 1. и члану 23. став 1. Закона о порезу на додату вредност.

Одредбом члана 3. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност (“Службени гласник РС” број 84/04, 86/04...108/13) прописано је да су предмет опорезивања ПДВ испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у републици уз накнаду у оквиру обављања делатности; да је промет добара у смислу овог закона у складу са чланом 4. став 1. пренос права располагања на телесним стварима лицу које тим добрима може располагати као власник, ако овим законом није друкчије одређено, а да су промет услуга у смислу овог закона сви послови и радње у оквиру бављења делатности које нису промет добара из члана 4. овог закона (члан 5. став 1.). Одредбом члана 17. став 1. истог Закона, прописано је да је пореска основица код промета добара и услуга износ накнаде коју обвезник прима или треба да прими за испоручена добра или пружене услуге од примаоца добара или услуга или трећег лица укључујући субвенције и друга примања у коју није укључен ПДВ ако овим законом није друкчије прописано.

Одредбом члана 2. Закона о оглашавању, прописано да је оглашавање, обавештавање преко огласног средства којим се препоручује оглашивач, његова активност, производ, услуга или друга препорука са циљем да је прималац коме је упућена прихвати и користи.

Полазећи од изнетог и наведених законских одредби, Управни суд налази, како је наведено и у пресуди Управног суда 23 У. 1474/13 од 28.05.2015. године, на коју тужилац указује у тужби и у жалби, да одредбе наведених уговора о суфинансирању са Министарством културе од 21.10.2009. и 12.08.2009. године и уговора о финансирању дела програмског пројекта закљученог са В.В. од 22.07.2009. године, којима се тужилац обавезује да означи да је финансијер односно суфинансијер подржао реализацију конкретног пројекта не опредељују суштину конкретних пословних односа тужиоца и финансијера односно суфинансијера у смислу да исте представљају промет добара и пружање услуга у оквиру обављања делатности тужиоца који би били опорезиви по основу ПДВ. Стога се не може прихватити као правилно закључивање туженог да је првостепени орган у поновном поступку на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио Закон о порезу на додату вредност, када је тужиоцу утврдио

обавезе пореза на додату вредност на новачна средства примљена по наведеним уговорима, будући да овај закључак нема упориште у доказима у списима и чињеницама утврђеним у управном поступку који је претходио доношењу оспореног решења. При томе суд цени да образложење оспореног као ни ожалбеног решења не садржи разлоге за чињеничноправни закључак да ли су новчана средства наменски додељена за покриће одређених трошкова пројекта односно као средства донације и да не постоји обавеза тужиоца на противчинидбу за примљена новчана средства по основу наведених уговора, а тиме ни обавеза ПДВ-а, како то тужилац указује у жалби и у тужби, или се ради о новчаним средствима која по својој суштини представљају накнаду или део накнаде за опорезиви промет који тужилац врши као обвезник ПДВ-а даваоцу новчаних средстава (нпр. да давалац новчаних средстава има непосредни интерес да се одређени пројекат реализује тако да га фактички чини наручиоцем пројекта), када постоји промет опорезив по Закону о ПДВ-у, па следствено томе дато образложење не садржи ни разлоге за закључак да је ожалбено решење донето правилном применом Закона о порезу на додату вредност, у конкретном случају. Тиме су по налажењу суда, оспореним решењем повређене одредбе члана 199. став 2. и 235. став 1.и 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” број 30/10), који се сходно у пореским поступцима примењује на основу члана 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, које повреде су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове порескоправне ствари, јер чињенице и разлози дати у образложењу оспореног решења не упућују на правилност одлуке каква је дата у ставу другом диспозитива тога решења, те их је у поновном поступку потребно отклонити.

У поновном поступку тужени орган је дужан да поново, сагласно начелу законитости из члана 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, оцени наводе жалбе, односно да спрам чињеница које произлазе из доказа у списима предмета утврди да ли у конкретном случају новчана средства која је тужилац примио од Министарства културе и В.В. по уговорима о финансирању и суфинансирању, по својој суштини представљају наменски додељена средства за покриће одређених трошкова пројекта за који даваоци средстава имају непосредан интерес да се реализује што их фактички чини наручиоцем пројекта, или се ради о средствима донације за која не постоји противчинидба тужиоца, те на основу тих одлучних чињеница цени правилност и законитост ожалбеног решења и правилност примене Закона о порезу на додату вредност, у конкретном случају.

Оцењујући законитост оспореног решења у ставу 3. диспозитива којим је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за састав жалбе, Управни суд налази да се основано тужбом указује да је овом одлуком повређен закон. Ово и независно од разлога тужбе, јер је чланом 107. став 1. Закона о општем управном поступку прописано да о трошковима поступка одлучује орган који доноси решење којим се поступак завршава. На седници свих судија Управног суда одржаној дана 04.04.2017. године усвојен је правни став да другостепени орган који уложи жалбу и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак није овлашћен да одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова управног поступка па самим тим ни о захтеву за накнаду трошкова за правно заступање у поступку по жалби од стране адвоката. Ово стога што се таквим решењем поступак не завршава мериторно па се о захтеву за накнаду трошкова не може решавати пре одлуке о главној ствари. Имајући у виду изложено суд је тужбу уважио и оспорено решење у ставу 3. диспозитива поништио,

док ће одлучујући у поновном поступку првостепени орган у решењу у којем се поступак завршава одлучити и о захтеву тужиоца за накнаду трошкова тог поступка.

Са изнетих разлога Управни суд је на основу члана 40. став 1.и 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде тако што је поништио став 2. и 3. диспозитива оспореног решења, сагласно члану 42. став 1. истог закона, а надлежни орган је приликом доношења новог решења везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди, сагласно члану 69. став 2. наведеног закона, док је тужбу одбио у осталом делу, налазећи да одлуком у ставу 1. диспозитива оспореног решења није повређен закон на штету тужиоца.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео применом члана 66. и 67. Закона о управним споровима као и члана 153. став 1., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку које одредбе се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу признати трошкови управног поступка на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 30.000,00 динара, сагласно тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.05.2018. године, 15 У 16248/15

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ